

สร้างชาติไทยด้วยหัวใจเกษตรกรรม

“เกษตรกรรมของไทยยังคงต้องการความรัก ” เป็นคำบอกเล่าของบุคคลผู้หนึ่งซึ่งอาจไปตรงกับความคิดของใครหลายคน คำพูดประโยคนี้น่าจะนำมาบอกเล่าสำหรับเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งให้คนไทยเกิดจิตสำนึก ความรักชาติบ้านเกิดที่มีอยู่ในหัวใจ แล้วหันกลับมาสู่ความคิดและความเข้าใจการประกอบอาชีพเกษตรกรรมในถิ่นฐานของตนเอง เพื่อยกระดับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ตามสถานภาพและความเหมาะสมในแต่ละท้องถิ่นให้น่าอยู่ขึ้น โดยไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้แข่งขันท่ามกลางสังคมอุตสาหกรรมอันล้นหลามวุ่นวายเหมือนกับคนสมัยใหม่ที่หลงอยู่กับภาพชีวิตในตัวเมืองที่ทันสมัย

สาเหตุสำคัญที่ถึงเวลาคนไทยควรหันกลับสู่ภาคเกษตรกรรม เนื่องจากประเทศไทยมีพื้นที่ส่วนใหญ่อุดมสมบูรณ์ไม่แพ้ที่ใดในโลก เป็นแปลงนาข้าวที่ปลูกสร้างมาจากบรรพบุรุษด้วยความหวังตั้งใจเอาไว้ให้ลูกหลานหันมาใส่ใจและเข้าใจการเรียนรู้วิถีทำกสิกรรมกันให้มากขึ้น เพื่อจะได้สืบทอดอาชีพเก่าแก่ของบรรพบุรุษไทยเอาไว้ รวมทั้งยังได้ดูแลและแบ่งเบาภาระพ่อแม่เมื่อยามท่านชรา หากคนไทยเห็นความสำคัญของอาชีพเกษตรกรรมก็จะเป็นการยกระดับและสามารถนำพาประเทศไทยไปสู่การพัฒนาภาคการเกษตรให้แผ่ขยายและพัฒนาผลผลิตตามความต้องการทั้งในประเทศและต่างประเทศในปริมาณสูง เพื่อให้ประเทศไทยเป็น “อู่น้ำอู่นา” ของประชากรโลก

จากข้อมูลมีการระบุว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก นอกจากนี้ยังมีการแสดงตัวเลขบอกให้ทราบถึงจำนวนแรงงานว่าร้อยละ 42 ของแรงงานทั้งโลกอยู่ในภาคเกษตรกรรม จึงถือว่าเป็นกลุ่มอาชีพที่นิยมประกอบกันมากที่สุด แต่ผลผลิต มวลรวมทางด้านเกษตรกรรมยังคงมีปริมาณไม่ถึงร้อยละ 5 การที่จะให้ประเทศไทยสามารถผลิตพืชเกษตรกรรมให้เพียงพอต่อความ

ต้องการได้ ซึ่งจะช่วยตอบสนองและบรรเทาพิษเศรษฐกิจในประเทศขณะนี้ด้วย ปัจจัยปัญหาส่วนใหญ่พบว่าพื้นที่ทำกินของเกษตรกรมีการแบ่งสรรปันส่วนขายต่อให้นายทุนและนำพื้นที่ส่วนนั้นไปขยายผลในภาคอุตสาหกรรมทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ต้องเร่งให้ความช่วยเหลือ นั่นคือปัญหาหาประชากรว่างงาน ฉะนั้นภาคการเกษตรจึงต้องช่วยเหลือด้วยการสร้างกำลังคน เพื่อจะยกระดับการผลิตของชาติ และเพิ่มความรู้ในการศึกษาวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ควรเตรียมพร้อมเพื่อรับมือต่อสู้กับพิษของเศรษฐกิจตามกระแสทุนนิยม เพื่อเป็นการเสริมต่อกำลังภาคเกษตรกรในพื้นที่ชนบทซึ่งมีจำนวนล้นน้อยถอยลงทุกวัน

จากการที่เกษตรกรไทยมีที่ดินทำกินเป็นของตนเองแต่ได้รับแนวคิดตามทุนนิยมและกระแสสังคมที่แพร่หลายกระจายต่อกันมาเรื่อยๆ ทำให้กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ของไทยอันเกิดจากพ่อแม่ผู้ประกอบอาชีพทำนาทำไร่ไม่สามารถรักษาลูกหลานซึ่งเป็นกำลังสำคัญของภาคการเกษตรเอาไว้ได้ การส่งลูกหลานไปศึกษาเล่าเรียนในเมืองใหญ่ๆ นับเป็นส่วนหนึ่งของการปลูกฝังค่านิยมพลัดถิ่นทำให้เกิด

การใช้เงินเกินกำลังของพ่อแม่ที่ลำบากยากยิ่งกว่าจะหาแลกลมา พ่อแม่ซึ่งอาจมีรายได้จากการขายผลผลิตในไร่นาที่ปลูกได้เพียงเล็กน้อยจำเป็นต้องนำไปใช้เพื่อส่งเสียลูกหลานที่เกิดมาเติบโตเป็นคนรุ่นใหม่รับค่านิยมใหม่ๆ ตามกระแสสังคมให้มีการศึกษาที่ดี หากแต่หลงลืมความสำคัญของอาชีพบรรพบุรุษ การดำเนินชีวิตเช่นนี้เป็นไปตามที่กลไกทุนนิยมกำหนดเอาไว้ ขณะเดียวกันภาคอุตสาหกรรมที่แผ่ขยายกว้างขึ้นอย่างรวดเร็วจนเกือบจะทำลายภาคเกษตรกรรมให้กลายเป็นอดีต ผู้คนในพื้นที่ชนบทเองจึงปรับตัวได้ไม่ทันและถูกกลืนไปกลับภาคอุตสาหกรรมนั้นด้วย สิ่งดังกล่าวไม่สามารถช่วยต่อยอดไปสู่การพัฒนาเกษตรกรรมของไทยได้เลย ดังนั้นแรงงานในภาคการเกษตรที่คนไทยหวัง จะมีปริมาณเพิ่มขึ้นได้อย่างไร ถ้าพ่อแม่และลูกหลานๆ ไม่ได้รับการสั่งสมอย่างถูกต้องให้รู้จักวัฒนธรรมการเพาะปลูกเอาไว้ เกษตรกรรมและอาชีพทำนาอาจสูญหายไปตามกาลเวลา

อยากให้เกษตรกรไม่ว่าท่านจะมีความรู้มากน้อยเพียงใดก็ไม่สำคัญเท่ากับการได้เป็นเจ้าของผืนแผ่นดินเกิด สร้างสมและถ่ายทอดภูมิปัญญาอยู่ในถิ่นฐานที่รักของตน ให้ได้รับการกล่าวขานอย่างชื่นชมว่าอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพประจำชาติ สิ่งหนึ่งที่จะควรจะทำทวนและวางรากฐานให้ลูกหลานเกษตรกรไทยได้เกิดค่านิยมว่า เกษตรกรมีทรัพย์สิน มีผืนแผ่นดินอันทรงคุณค่า มีวัวควายในไร่นา มีลูกหลานไว้ดูแลและช่วยเหลือแรงงาน และเป็นที่พักพิงยามที่ต้องการ พร้อมจะมอบทรัพย์สินสมบัติอันมีค่าไว้ให้แก่ลูกหลานด้วยการส่งเสริมลูกหลานในประเทศไทยให้กลับมา เพื่อทำการพัฒนาถิ่นฐานบ้านเกิดและกลับมาอนุรักษ์ความเป็นประเทศเกษตรกรรมของไทยให้คงอยู่กับคนรุ่นต่อๆ ไป ด้วยความหวังและตั้งใจดังคำพูดที่ว่า “เกษตรกรนำไทย พันภัยเศรษฐกิจ”

โดย กองเกษตรสารนิเทศ